

เทศน์พระ วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺสฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแก อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

โลกนี้เป็นมายา มันเป็นมายาต่อเมื่อเราเห็นธรรมใจ ถ้าเราไม่เห็นธรรมนะโลกนี้เป็นความจริง เป็นความจริงเพราะเราไปยึดมันใจ เราไปยึดมันเราไปทุกข์กับมันว่าเป็นความจริง แต่มันต้องเป็นความจริงไปก่อน ถ้าเราจะบอกว่าเป็นมายาเลย เห็นไหม มายามันก็เหมือนโลกนี่คือละคร

ถ้าโลกนี่คือละคร เห็นไหม ผลัดกันเล่น เล่นคนละบทคนละบาท โลกนี่คือละคร เวลาเราไปดูละครไปดูหนังไปดูอะไร เรามีอารมณ์ร่วมไปกับเขา มันก็จบไปแล้วเขาได้ตั้งค้ำด้วย แต่ชีวิตจริงมันไม่ได้ตั้งค้ำหรอก ชีวิตจริงมันมีแต่ความทุกข์ใจ ชีวิตจริงมีแต่ความทุกข์เห็นไหม

โลกนี่คือละคร ถ้าเราใช้ปัญญาเข้าไปใคร่ครวญมัน แต่โลกนี่จะเป็นความจริง เพราะมันเป็นสมมุติ จริงโดยสมมุติใจ ถ้าจริงโดยสมมุติ เห็นไหม ถ้าเป็นมายา ความ เป็นมายาจากภายนอก มันไม่ร้ายกาจเท่ากับมายาของเราเองนะ

ถ้าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะย้อนกลับมาให้เราเอาชนะตัวเราเอง ถ้าชนะตัวเอง หน้าที่ของเรา ธรรมและวินัยเอาไว้จับผิดตัวเราเอง ขึ้นบนหัวเรา เราต้องดูแลก่อนจะไปดูขึ้นบนหัวคนอื่น

เวลาไฟมันอยู่บนหัวเรา ใครๆ ก็จะปิดไฟบนหัวคนอื่น ทุกคนต้องปิดไฟที่อยู่บนหัวเราเองก่อน ถ้าทุกคนจะปิดไฟบนหัวตัวเองก่อน ต้องกลับมาดูที่เรา เห็นไหม ธรรมและวินัยย้อนกลับมาที่ตัวเรา

ตัวคนอื่น เห็นไหม สภากรรม ถ้าเป็นอาบัติ อาบัติทั้งวัดเห็นไหม ปลงอาบัติกันไม่ได้ เพราะเป็นอาบัติร่วมกัน ร่วมกันกิน ร่วมกันปกปิด ร่วมกันทำ มันเป็นสภาคาบัติ จะปลงอาบัติไม่ได้ ต้องไปปลงกับสำนักอื่นมาก่อน แล้วค่อยมาปลงอาบัติกับเราเห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นกรรมร่วม เป็นความเป็นไปของวัด สภาคาบัตติ มันก็แก้ไขไปตามสภาวะนั้น แต่ถ้าเป็นกรรมของเรา เห็นไหม โลกียกรรม โลกุตตรกรรม ถ้าโลกียกรรม เห็นไหม เป็นโลกีย์หมด ธรรมและวินัยก็ยังเป็นสมมุติอยู่ ธรรมและวินัยเป็นสมมุตินะ เพราะอะไร เพราะมันเป็นบัญญัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้าจิตของเรา เราถึงย้อนกลับมาที่เราไง ถ้าย้อนกลับมาที่เรา มันต้องศีลของเราบริสุทธิ์ก่อน ศีลของเราบริสุทธิ์

มายานี้ละเอียดมาก เห็นไหม มายานี้มันจะพลิกแพลงไป มันไม่ยอมปิดไฟบนหัวของตัวเองไง แต่จะไปปิดไฟบนหัวของคนอื่นตลอด ไฟบนหัวคนอื่น “ร้อนๆ นะ เอาออกๆ” แต่ไฟบนหัวตัวเองทำไมไม่ดู ถ้าดูไฟบนหัวตัวเอง มันจะเริ่มมีศีลขึ้นมาไง

ถ้ามีศีล มันไม่เป็นมายากับเราเห็นไหม มันจะซื่อสัตย์กับเรา เราซื่อตรงกับธรรมและวินัย ถ้าเราซื่อตรงกับธรรมวินัย เราจะมีโอกาสทำตัวของเรา ถ้าตัวของเราศีลขึ้นมา ตัวของเราศีลขึ้นมา เห็นไหม ความเป็นมายามันจะน้อยลง จากที่เป็นมายาของโลก สมมุตินี้เป็นมายาทั้งหมดเลย

ถ้ามันจะเป็นมายา เราต้องเห็นความเป็นมายาของใจเราก่อน ถ้าเห็นความเป็นมายาของใจเรา เราย้อนกลับมาที่เรา มันจะมีศีลเป็นความปกติของใจ ถ้าใจปกติความเป็นมายาของเราก็น้อยลง แต่มันยังมีเชื่อใจอยู่ เชื่อใจคือตัววิชา เชื่อใจคือสิ่งที่ว่ามันจับเคลื่อน ตัวนี้เราเอามันไม่ได้ ถ้าเอามันไม่ได้ เห็นไหม ปัญญายังไม่เกิด

“โลกียกรรม โลกุตตรกรรม” โลกียกรรม ธรรมประเพณี สังฆกรรมก็เป็นประเพณีอันหนึ่งเห็นไหม พระอรหันต์สมัยพุทธกาลนะ ถามว่า “เราจะต้องลงอุโบสถไหม ถ้าเราบริสุทธิ์ผุดผ่องแล้วทำไมต้องมาลงอุโบสถ” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาต่อหน้าเลย “ถ้าเธอไม่ลงอุโบสถแล้วหมู่คณะเขาจะเอาอะไรเป็นที่พึ่งล่ะ” แม้แต่บริสุทธิ์ขนาดไหนก็ให้ลงอุโบสถ เห็นไหม

เวลาพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ มาฆบูชา จาตุรงคสันนิบาต เวลาบอกโอวาทปาติโมกข์ เห็นไหม จะไม่ทำความชั่วใดๆ ทั้งสิ้น ทำแต่คุณงามความดี ทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว แม้แต่พระอรหันต์ เห็นไหม เพราะอะไร เพราะการดำรงชีวิตไง ถ้าการ

ดำรงชีวิตแบบจริตนิสัยมันก็เป็นไป แต่มันจะเป็นความผิดไปไม่ได้หรอก เพราะตัวเอง เป็นพระอรหันต์ เห็นไหม แต่มันก็ทำเพื่อสังคม เพื่อสังฆะ

เวลาลงอุโบสถ สิ่งที่เป็นอุโบสถ สิ่งที่เป็นธรรมวินัย ถ้าเป็นสมมุติต้องจริงตาม สมมุติ ถ้าว่าเป็นสมมุติแล้วเราปฏิเสธหมด แล้วจะไปอย่างไร ถ้าปฏิเสธสมมุติแล้วก็อย่า กินข้าวสิ ถ้าเป็นสมมุติแล้วก็อย่าใช้ปัจจัยเครื่องอาศัยสิ ปัจจัยเครื่องอาศัยก็เป็นสมมุติ ชีวิตก็เป็นสมมุติ สมมุติอันนี้ก็ต้องจริงตามสมมุติ

ถ้าจริงตามสมมุติ เห็นไหม มันจะไม่เป็นมายากับใจของเรา ใจของเราเริ่มต้น กรรมมันคลุกเคล้าใจ เวลาปรมัตตธรรมก็เอามาอ้างอิงกัน เห็นไหม “สิ่งนี้ก็สมมุติ สิ่ง นี้ก็จะไม่ทำ สิ่งนี้ก็ปฏิเสธ” จะไม่ทำอะไรเลย จะให้ธรรมมันลอยมาจากฟ้า มันเป็นไป ไม่ได้หรอก ธรรมะมันไม่ลอยมาจากฟ้าหรอก

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้า ธรรมะของเรานั้นกิเลสท่วมหัว อวิชาปิดบังไว้ เราต้องรื้อค้นมัน เราต้องแหวก มันออกมา เราต้องพยายามเปิดมันออกมา ให้หัวใจมีโอกาสขึ้นมาก่อน ถ้าหัวใจมีโอกาส ขึ้นมาเราแหวกมันออกมา ถ้าเราแหวกมันออกมาไม่ได้ เห็นไหม มันก็เป็นมายาจาก ภายใน

มายาจากภายนอก เห็นไหม ชีวิตนี่คือมายา โลกนี่คือมายา กิเลสเป็นมายา แล้ว มายาที่เหนือความรู้สึก มายาที่อยู่ในจิตใต้สำนึก มันเป็นจิตใต้สำนึก มันเป็นมายา มัน เป็นจีเรื่อนที่เราทนไม่ได้ ถ้าเรามีจีเรื่อนที่ทนไม่ได้มันก็จะเหยียบย่ำเรา ถ้าเหยียบย่ำเรา มันก็ออกมาเป็นสมมุติ เห็นไหม เป็นอารมณ์ความรู้สึก แล้วออกไปเป็นสังคม แล้ว ออกไป เห็นไหม

ย้อนกลับมา ย้อนกลับมาที่เรา ถ้าจิตนี้ย้อนกลับมา เห็นไหม มันจะย้อนกลับมา ถ้าเรามีธรรม เรามีธรรมของเรา โลกียธรรมก็เป็นโลกียธรรม จริงตามสมมุติไป เกาะไป เกาะสิ่งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้เป็นปฏิปทาเครื่องดำเนิน

ครูบาอาจารย์เวลาท่านพ้นจากทุกข์ไปนะ

“สิ่งนี้เป็นความลึกลับมหัศจรรย์ แล้วจะไปสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ”

“อ้าว!แล้วเรามาได้อย่างไร”

“ก็เรามาได้ด้วยข้อวัตรปฏิบัตินี้ไง เรามาด้วยข้อดำเนินใจ”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกกับพระอรหันต์ เห็นไหม “ถ้าเธอไม่ลงอุโบสถ ถ้าเธอไม่ทำสังฆกรรม ถ้าเธอไม่เป็นแบบอย่าง แล้วเด็กรุ่นหลัง แล้วอนุชนรุ่นหลัง แล้วสิ่งที่เป็นสังฆะนี้มันจะอยู่กันได้อย่างไร พุทธบริษัท ๔ มันจะอยู่กันได้อย่างไร”

ถ้าพุทธบริษัท ๔ อยู่ได้ เห็นไหม ครูบาอาจารย์ พ่อแม่ต้องรักลูก การรักต้องรักในธรรมวินัย ไม่ใช่รักแบบโจรนะ ถ้ารักแบบโจรเห็นไหม คูตี เวลาเขาให้เด็กไปลักขโมยกัน พ่อแม่ให้ลูกไปลักขโมยมา ได้อยู่ได้อาศัยก็พอใจ แต่วันไหนถ้าลูกโดนจับขึ้นมาเห็นไหม พ่อไปเยี่ยมลูก ลูกมันกัศหูเอาเลย แล้วมันบอกว่า เวลาผิดทำไมไม่สอนมัน เวลาผิดทำไมไม่บอก แล้วพ่อไปลักขโมยเขาได้มา ก็บอกว่า “อย่างนี้ดี อย่างนี้ได้อาศัย” แล้วเวลาติดคุกติดตะรางขึ้นมาทำไงล่ะ ก็นั่งคอตกกันใจ

นี่ก็เหมือนกัน เรารักกัน เราดูแลกัน มันก็ต้องบอกในสิ่งที่เป็นสัมมา เป็นความถูกต้อง สิ่งที่เป็นมิจฉา สิ่งที่ไม่สมควร เราอย่าไปทำเพราะอะไร

เพราะเวลาเขื่อนมันจะพัง มันพังจากตามด เห็นไหม สิ่งที่เป็นรอยร้าวต่างๆ จะทำให้ทุกอย่างร้าวรานไปหมดเลย ผงเข้าตาของคนนะ ชุงไม่เข้าตาใครหรอก ความผิดพลาด แม้แต่เล็กน้อย มันเป็นเรื่องที่ไม่ดีเลย เพราะอะไร เพราะมันจะเป็นจริตนิสัย เธอทำบ่อยครั้งเข้า ทำจนเคยตัวขึ้นมา เห็นไหม มันเป็นมายาซ้อนมายาตรงนี้ไง มันก็เป็นมายาขึ้นมาอีก เห็นไหม เราก็จะผิดพลาดไปเรื่อยๆ เราก็จะทำของเราไปเรื่อยๆ

แล้วเราจะทวนกระแสไง เราจะทวนกระแส เราจะเป็นหลักของสังคม เราเป็นนักรบ เราเป็นภิกษุ เราเป็นผู้นำสังคม ผู้นำสังคมต้องมีจุดยืนของเรา แล้วรักษาจุดยืนของเรานะ ไปบนหัวเรานี้เอาออกก่อน สิ่งที่เป็นเรานี้ไปเอาออกก่อน

ครูบาอาจารย์ท่านสอนมาประจำนะ “เราจะสอนเขาโดยไม่ต้องสั่งสอนเลย” คือการดำรงชีวิตนี้ ถ้าการดำรงชีวิตของเรา เราอยู่ของเราได้ จิตมันไม่จีรัง เรืองใจ จิตมันไม่จีรัง การแสดงออกมันเป็นอย่างนั้น ทำไมพระสารีบุตรเห็นพระอัสสชิ เห็นไหม ทำไมมันน่าเคารพเลื่อมใสละ

ทำไมอยู่กับสังขย ศึกษาค้นคว้าหมดทั่วโลกเลยละ จะไปกับเขามาทั่ว พระสารีบุตรไม่ใช่คนไม่มีปัญญานะ เป็นลูกคหบดีมีสมบัติมากมีเพาเวอร์ที่จะค้นคว้าสิ่งใดก็ได้ ไปศึกษาสำนักไหนก็ไม่เชื่อ เห็นไหม แล้วทำไมมาเจอพระอัสสชิเดินบิณฑบาตอยู่ ทำไมมันเลื่อมใสขนาดนั้นละ

นี่เง้าใจมันไม่จีรังซะอย่างหนึ่ง ถ้าใจไม่จีรัง เห็นไหม มาจากภายในไม่มี ที่นี่คือมายา ไม่ต้องไปว่าที่อื่นเป็นมายาเลย ต้องว่ากิเลสในหัวใจเราเป็นมายา มายามันมาหลอกเราได้อย่างไร แล้วเราเป็นจีรังเราไปยอมรับมันได้อย่างไร เราไปยอมรับความเป็นมายาอย่างนี้ทำไม

แล้วเราก็อ้อ เราเป็นลูกศิษย์ตถาคต เห็นไหม เราเป็นผู้ทรงธรรม ผู้ทรงธรรมนี่สิ่งที่มันกวนหัวใจ ทำไมรักษามันไม่ได้ สิ่งที่ยกวนใจนี้ สิ่งที่ยกวนใจเราต้องรักษาได้สิ เราเป็นนักรบ เห็นไหม คุณิ ทหารเขาจะออกรบ เห็นไหม เขาฝึกฝน เขามีกำลังมาก เขาแบกอาวุธ เขาแบกเครื่องหลัง เขาเดินไปในป่า เขาจะต่อสู้กับข้าศึก เขาเป็นไปหมดเลย

แล้วเราละ เราก็เป็นนักรบ แล้วทำไมเราไม่มีปฎิบัติเครื่องดำเนินเอาหัวใจเราไว้ให้ได้ละ ทำไมเราไม่เอาปฎิบัติเครื่องดำเนิน เครื่องรบของเรา อารูขของเรา สมชาติปัญญา เครื่องรบของเรา รบกับกิเลสเราสิ

ถ้ารบกับกิเลสของเรา เราเป็นนักรบ รบกับเราก่อน ถ้ารบกับเราเอาหัวใจของเราไว้กับอำนาจของเราให้ได้ ความเป็นมายามันจะอ่อนลง แล้วเวลาเกิดปัญญาขึ้นมา การเกิดปัญญาไม่ต้องหวังว่าจะเกิดปัญญาอย่างไร ไม่ต้องไปคิด ไม่ต้องไปคาดหมายกับปัญญาของครูบาอาจารย์องค์ใดที่ท่านเทศน์ไว้ ว่าเราต้องให้เหมือนเขา ไม่ต้อง

มันเป็นสมบัติของท่าน เราเป็นสมบัติของเรา ต้องเป็นปัจจุบันธรรม สิ่งปัจจุบันธรรมเกิดขึ้นมา มันจะเกิดภาพสิ่งใดก็แล้วแต่ จิตสงบขนาดไหน น้อมไปหาวิชา น้อมไปหาธรรมะในหัวใจ ธรรมะๆ ธรรมะคือสิ่งที่มันเป็นสภาวะธรรมในปัจจุบันไง

ถ้าเป็นกิเลสละ เป็นกิเลส เป็นสัญญา เป็นความคาดหมาย เห็นไหม อยากได้ มรรค อยากได้ผล อยากให้เป็นไป เห็นไหม จึงสูก่อนห้าม ขายก่อนซื้อทุกอย่างเลย “ต้องเป็นผลอย่างนั้น เป็นผลอย่างนี้”

เดี๋ยวนี้ธรรมะมันเพื่อ ธรรมะไม่เพื่อแต่ว่ากิเลสมันเพื่อ มันเพื่อแสดงว่ามัน ไปยึด ธรรมะของครูบาอาจารย์มาเพื่อไง เพื่อในหัวใจ ธรรมะจะเป็นสภาวะแบบนี้ เห็นไหม ก้าวเดินไป ๒ ก้าว ๓ ก้าวถึงเป้าหมาย เป็นอย่างนั้นหมดเลย พอขยับขึ้นมาจิตนั้นจะเป็นไป ก่อนเห็นไหม สิ่งสภาวะแบบนี้มันเป็นปัญญาหรือ เป็นปัญญาอย่างนั้นหรือ

ปัญญาอย่างนั้นเป็นปัญญากิเลสมันหลอกต่างหากละ เป็นมายาของกิเลสนะ มันมาหลอกเราอีกต่างหากนะ แล้วเวลาเป็นนักปฏิบัติ ปฏิบัติอะไร ปฏิบัติธรรมะเอามาเช็ดคอตัวเองไง ธรรมะให้ผลกับใคร ธรรมชาติ อากาศ ให้ผลกับใคร อากาศ แผลงน้ำ ไปให้ผลร้ายกับใคร มันให้แต่ความดีทั้งนั้นแหละ

ธรรมะก็เหมือนกันมันให้ผลร้ายกับใคร แต่เพราะกิเลสไปเอามันมา แล้วกิเลส พลิกขึ้นมาเช็ดคอตัวเองไง มันก็ติดอยู่อย่างนั้น มันติด ถ้ามันติดเห็นไหม คุณิ เวลา สัมมาสมาธิ สัมมาสติ มันต้องให้เป็นสัมมา มันต้องถูกต้อง

ถ้ามิจฉา มิจฉาเพราะอะไร มิจฉาเพราะมันหลง เพราะมันไปบิดเบือนไป บิดเบือนอย่างนั้นมาเช็ดคอตัวเอง แล้วก็ว่า “อย่างนี้เป็นสภาวะธรรม อย่างนี้เป็นมรรค สัมมาสัมมา สัมมาสัมมาจะเป็นไป” แล้วมันเป็นไปไหม ถ้ามันเป็นไปมันต้องแก้ไขกิเลสได้ สิ มันรู้เอง สันทิฏฐิโก ใจนี้รู้เอง ใจนี้สัมผัสเอง “ไม่ต้องมีใครหลอกหรือ กิเลสหลอกตัวเองทั้งนั้นเลย ไม่ต้องเอาใครมาหลอกตัวเราเลย แล้วก็บอกว่า “คนนั้นหลอกเรา คนโน้นไม่ดีกับเรา” ไอ้กิเลสในหัวใจเรามันหลอกเราอยู่ทำไมไม่ดู หัวใจเรานั้นนะ กิเลสในหัวใจเรานั้นนะ เห็นไหม

สิ่งนี้ เห็นใหม่ ธรรมะจะเป็นอย่างนี้ นักรบรบกับตรงนี้ไง ถ้าเราเป็นนักรบ เราเป็นศากยบุตร เราเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาจหาญรื่นเรงในการบรรพชา อุปสมบทบรรพชามาด้วยความอาจหาญรื่นเรงเลย เวลาอุปสมบทนี้คิดมีจุดเป้าหมายเลยว่าจะต้องสิ้นกิเลสได้ “โลกนี้เป็นมายา โลกนี้เป็นความทุกข์ ข้าพเจ้าจะละโลกนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของโลกนี้ไง” แล้วเดี๋ยวนี้กำลังใจไปไหนหมดละ บวชมาแล้วมีกำลังใจมาจากไหน มันมีความมุมนะใหม่ มีความเป็นไปใหม่

วิริยะอุตสาหะ ความเพียรชอบ ไม่ใช่จี๋ลอยน้ำ จี๋ลอยน้ำปล่อยมันไปตามกระแสเลย ทำมันไปวันๆ หนึ่ง คิดอยากสักแต่จะทำ ถ้าทำไปจะเป็นกิเลสเป็นอรรถกถาญาณุโยค ทำให้ตัวลำบากเปล่า ใอันนั้นกิเลสมันหลอกหมดเลย กิเลสมันเอาธรรมะมาเชือดคอหมดเลย

อ้างธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ มัชฌิมาปฏิปทา ต้องกินอิม นอนอุน กิเลสพองตัวจนท่วมหัวนี้ไง เหยียบหัวจมลงในอุ้งตีนมันเลย แต่เวลาทำขึ้นมา ก็บอกว่า เป็นอรรถกถาญาณุโยค อันนี้เป็นกิเลส

ไฟบนหัวรักษาให้ดี ตั้งสติให้ดี คุณตัวเองให้ได้ ถ้าศีลของเรา รักษาของเรา เป็นธรรมของเรา อันนี้เป็นสมบัติอันประเสริฐมากเห็นใหม่ อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ จะเกิดอย่างนี้ ธรรมเกิดขึ้นมาจากหัวใจ ถ้ามีหัวใจเปรียบเทียบ ความสงบสุขของใจเป็นสภาวะธรรม ความเดือดร้อนของใจเป็นสภาวะของกิเลส แล้วกิเลสมันก็ซู้ดดๆ เข้าไปด้วยมายาของมัน เห็นใหม่ ทำให้เราอ่อนแอ ทำให้เราคาดหมายไปอดีตอนาคต ไม่ต้องไปคาดนะ

วันนี้ครบ ๑ เดือนเห็นใหม่ อีก ๒ เดือนจะออกพรรษาแล้ว ถ้าออกพรรษาเราเอาใจของเราไว้ จะกี่พรรษา เวลาครูบาอาจารย์ท่านสิ้นกิเลสแล้ว เห็นใหม่ มีราตรีเดียว มันเป็นแค่มืดกับสว่าง ๒๔ ชั่วโมงเท่านั้นแหละ มันจะหมุนอย่างนี้อีกล้านๆ ปีนะ เวลาแผ่นดินไหว เวลาโลกเคลื่อนที่ มันเคลื่อนที่องศา เล็กน้อย

แต่โลกเป็นอจินไตย ไม่แตกสลายหรอก ยังเป็นสภาวะแบบนี้ไปตลอดเลย แล้ววันคืนเดือนปีมันจะมีประโยชน์อะไรละ เราก็พรรษา จะร้อยพรรษาแสนพรรษาก็แล้วแต่ ถ้ามั่นแก้ไข ไม่ได้มันก็จะเวียนตายเวียนเกิดอย่างนี้

แต่ถ้ามันแก้ไขตรงนี้ได้ เห็นไหม ถ้าแก้ไขตรงนี้ได้ชีวิตอย่างน้อยก็มีต้นมีปลาย เป็นพระโศคาบันนะ อีก ๗ ชาติเท่านั้นจะสิ้นกิเลส จะมีต้นมีปลาย ไม่ไปตามกระแส ชีวิตนี้เป็นเหมือนสวะเลย ผลของวิญญูะ เห็นไหม การเกิดและการตายเป็นผลของวิญญูะ วิญญูะ คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ

แล้วชีวิตเราเกิดตายเกิดตาย สวะมันยังเป็นวัตถุที่มันกระทบแล้วมันเห็นได้นะ แต่จิตนี้มันเป็นปฏิสนธิจิต เวลามันหมุนเปลี่ยนแปลงไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เกิดในนรกอเวจี เกิดเป็นมนุษย์นี่ แล้วตรงนี้มันจะเตือนใจเราได้อย่างไร ตรงนี้มันจะเป็นอย่างไรให้เราถูกคิดบ้าง ใจ ให้ชีวิตเรามีคุณค่า

คูสิ บวชมาแล้วเป็นนักรบ รบกับกิเลส สิ่งนี้มันต่อหน้าเราเลย เป็นสิ่งที่เผชิญหน้าเลย มันเป็นที่หน้าของเราเลยเห็นไหม

โลกเขาทำสัมมาอาชีพของเขา เขาหากินของเขา เขามีหน้าที่ของเขา เขาทำไปของเขา ใ้หน้าที่ของเราต่อสู้กับกิเลส เข้าขึ้นมาบิณฑบาตมันเหลือเพื่อ ทุกอย่างพร้อมหมด ปัจจัยเครื่องอาศัยทุกคนเขาก็เผื่อแผ่ตลอดเวลา แต่หน้าที่ของตัวเอง ทำไม่ไม่ทำ

หน้าที่ของตัว หน้าที่ของเรา ไม่ต้องไปตื่น ไม่ต้องไปคาดการณ์อนาคต อนาคตถึงเวลามันเป็นไปมันก็เป็นไป เรามีอำนาจาสนา เรามีผู้ที่จรจร ใจช่วยเหลือเจือจานอยู่ มันเป็นไปได้ แต่ปัจจุบันนี้ไฟบนหัวอย่าคิดไปอดีต อย่าคิดไปอนาคตมากนัก

ให้อยู่ในปัจจุบันนี้ ให้ตั้งใจนะ ตั้งใจทำ มันน่าสลดสังเวช ไปไม่ผลัดใบตลอดนะ ครูบาอาจารย์ล่วงไปๆ นะ แล้วถึงเวลาหมดครูบาอาจารย์นะ เหมือนเข้าโรงพยาบาลแล้ว ไม่มีหมอเลย ถ้าเข้าโรงพยาบาลไปแล้วหมอไม่มีเลย คิดดูว่ามันน่าสลดสังเวชขนาดไหน

ปฏิบัติไปไม่เคยมีใครบอกเลย ดิฉันขนาดไหนก็ไม่มีใครชี้มาได้ ตามอดคกล้าข้างโมเมโมชั่นว่ากันไปตามกิเลส ถึงเวลานั้นจะคอดกนะ ถึงเวลานั้นจะเสียใจ เวลาที่ยังมีอยู่นี้ทำไมไม่สู้ สู้ไปสิเข้าโรงพยาบาลไป ครูบาอาจารย์ท่านชี้ตัวเอง ไปปฏิบัติมาให้มีผลงานมาสิ ปฏิบัติมาให้มันมีปัญหาขึ้นมา แล้วคูสิว่าหมอเขาจะแก้ไขได้ไหม

ถ้าเป็นโรคร้ายไข้เจ็บขึ้นมาแล้วเข้าไปโรงพยาบาลไหน โรงพยาบาลนั้นเขาแก้ไขเราได้ “อ้อ..โรงพยาบาลนี้มีหมอ โรงพยาบาลนี้เป็นโรงพยาบาลที่ดี” แต่ถ้าเข้าไป

โรงพยาบาลแล้วรักษาอะไรไม่ได้เลย ให้ได้แต่น้ำเกลือ แล้วเราก็ออกจากโรงพยาบาลนั้น มา

นี่ก็เหมือนกัน ไปไม้ผลัดใบไปตลอด ครูบาอาจารย์ล่องไปตลอดนะ สังเวชมาก สังเวชมาก เพราะความนอนใจ ถ้าเราไม่นอนใจนะ เราจะมูมานะของเรา ถ้ามีโอกาสที่มันเป็นไปได้ มีโอกาสที่ภาวนาไป ใจเราสงบขึ้นมา ใจเราพ้นจากมายา เราแก้ไขเราได้ แล้วเราจะเป็นหลักเป็นชัยไปนะ ศาสนาเจริญเจริญตรงนี้ไง เจริญจากใจของหลวงปู่มั่น เจริญจากใจของหลวงปู่เสาร์ ศาสนาเจริญเจริญที่ใจ พอเจริญที่ใจ อะไรมันจะปิดใจดวงนั้นได้ล่ะ

ถ้าใจนั้นสิ้นจากกิเลสนะ วัฏฏะ เห็นไหม กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันปิดกั้นใจ ดวงนี้ได้ไหม ถ้าใจดวงนี้มันยังไม่เข้าใจเรื่อง กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันจะพ้นจากวัฏฏะได้ไหม มันก็พ้นจากวัฏฏะไม่ได้ แต่ถ้าพ้นจากวัฏฏะไปแล้ว สิ่งใดมันจะปิดกั้นใจดวงนี้ล่ะ ถ้าใจดวงนี้มันเข้าใจตามวัฏฏะนี้ทั้งหมดเลย แล้วมันเป็นหลักชัยอย่างนี้มันจะสงสัยในโลกได้อย่างไร

นี่เห็นไหม “โลกนอก-โลกใน” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โลกวิทู รู้แจ้ง โลกนอกโลกใน โลกนอกเข้าใจได้หมด เห็นได้หมดเลย อนาคตังสญาณจะเข้าใจได้หมดเลย โลกในคือโลกกิเลสใจ ถ้าผู้ที่ประพฤติปฏิบัติดีแล้วแต่อำนาจวาสนา โลกในต้องคว้าได้หมด ถ้าใครคว้าโลกในไม่ได้ ไม่ใช่พระอรหันต์ พระอรหันต์ต้องรู้แจ้งโลกจากภายใน โลกคือโลกทัศน์ โลกคือหัวใจ โลกคืออวิชา โลกคือความเป็นไปในหัวใจ จะต้องทำลายทั้งหมด เข้าใจวัฏฏะทั้งหมดเลย นี่หมอบเป็นอย่างนี้ แล้วมันจะเข้าใจได้อีกไหม

พระโศดบัน เห็นไหม เกิดอีก ๗ ชาติ พระสภิกาคามีก็ยังมีอีก ๑ ชาติ เห็นไหม พระอนาคามีไม่เกิดในกามภพ แต่เกิดบนพรหม พรหม ๕ ชั้นเป็นอย่างไร แล้วเวลาสิ้นกิเลสไป มันพ้นไปจากวัฏฏะไปอย่างไร

พ้นจากวัฏฏะไป เห็นไหม ครูบาอาจารย์ท่านบอกเลย ถ้าใจที่พ้นจากกิเลส เห็นไหม ใจนี้ว่างหมด ดูความว่างของโลกในอวกาศสิ แล้วใจดวงนี้ ดูสิ โลกทั้ง ๓ โลกหัวใจ ดวงนี้ครอบงำมันไว้หมดเลย นี่เห็นไหมมายาไม่มีในใจนี้ ถ้าใจนี้ไม่มีมายา มันจะพ้นจาก

ความเป็นไป เห็นไหม ปิดไฟบนหัวของเรา ศีลธรรมแก้ไขเรา ความเป็นไปสิ่งนี้แก้ไขที่ใจเรา เรื่องของสังคมเรื่องของหมู่คณะเราช่วยเหลือกันเราเจอจกัน

คนเราเกิดมา สัตว์สังคม เห็นไหม สังฆะ หมายถึงสงฆ์ สงฆ์ ๔ องค์ขึ้นไปเป็นสังฆะ สิ่งที่เป็นสังฆะ ถ้าเป็นสังฆกรรมก็ต้องสังฆกรรม อย่างเช่นวันนี้เราจะลงอุโบสถสังฆกรรม

เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ หลวงปู่มั่นท่านสั่งไว้ตลอดเห็นไหม เวลาพระจะออกวิเวกนะ “ทำมาฆะเองนะถ้าไม่มีเวลา สังฆกรรมถ้าทำได้ก็ทำ”

“บุคคลอุโบสถ คณะอุโบสถ สังฆอุโบสถ” เห็นไหม บุคคลหนึ่งเดียวก็เป็นบุคคลอุโบสถ บอกอุโบสถด้วยตัวเอง ๒ คนก็เป็นคณะอุโบสถ เห็นไหม ๓ คนขึ้นไปต้องเป็นญาติ เห็นไหม ๔ องค์ขึ้นไปเป็นสังฆะ ต้องสวดสังฆกรรมแล้วเห็นไหม นี่ละสังฆะ สิ่งที่เป็นไป

สังฆะนี้เกิดที่ไหนละ ถ้าใจมันอ่อนนิ่ม ใจมันเป็นไปมันจะเคารพธรรมวินัย มันจะเคารพตรงนี้ไง ถ้าสังฆะเกิดจากธรรมและวินัย สงฆ์รวมกันมาเป็นสังฆะ สังฆะอยู่ที่ไหน แล้วถ้าเกิดสังฆะอริยทรัพย์เกิดขึ้นมาจากเราละ สังฆะอยู่ที่ไหน สังฆะอยู่ที่ใจ เพราะใจที่เป็นสังฆะเห็นไหม ใจนี้เป็นอริยบุคคล นี่สังฆกรรมเกิดตรงนี้ไง

ถ้าสังฆกรรมเกิดตรงนี้ ครูบาอาจารย์บางองค์ เห็นไหม ท่านถือว่าตัวท่านเองเป็นสงฆ์ สิ่งที่เป็นกิจกรรมบางอย่างท่านจะทำของท่านไปเลย นั่นอยู่ที่จิตอยู่ที่นิสัย ถ้าเราจะอยู่เพื่อหมู่คณะ อยู่เพื่อความเป็นไป เพื่อปฏิบัติเครื่องดำเนิน เพื่อจะเปิดช่องทางให้กับอนุชนรุ่นหลัง เราก็ควรจะอยู่ในร่องในรอย สิ่งใดถ้ามันสวยงาม เห็นไหม พวงดอกไม้ถ้ามีด้ายร้อยไปเป็นพวงมาลัยจะสวยงาม สิ่งนี้สวยงามเพื่อให้จรจรโลงใจกับเขากับเรา

ดูสิ ของสวยๆ ทุกคนต้องสนใจ ทุกคนไม่ต้องการของจี๋เห่หรืออก ฉะนั้นของสวยของที่ดีเราสนใจ เราก็ต้องทำให้จิตใจเราให้สวยงาม ทำให้หมู่คณะเรามีความร่มเย็นเป็นสุข ถ้าร่มเย็นเป็นสุขศาสนาจะเจริญ เครื่องอยู่อาศัยเราก็จะมีความสุข ใจเราก็มีความสุข

มารยาสาโดยในหัวใจเราต้องพยายามระงับมัน   สิ่งนี้ไม่เป็นประโยชน์กับใจเรา
แล้วก็ไม่เป็นประโยชน์กับหมู่คณะ ถ้าหัวใจร่มเย็นเป็นสุข มันจะเป็นประโยชน์กับใจเรา
แล้วก็เป็นประโยชน์กับหมู่คณะ สิ่งนี้เป็นคติเตือนใจ เอวัง